

Между това прискочиха и други персийци и се опръхна на зейбецитѣ, които въоръжени съ дълги пъртове и колове, що ги бѣха навадили изъ градината, искаха да заградятъ пътъ на персиецѣтъ. Въ туй време пристигнаха и ерменцитѣ, които 'докачени отъ опасността, що бѣше застрашила войводата имъ, хвърлиха се съ голи ножове и съ слѣпа яростъ върху персийцитѣ.

До-малко препълни се градината съ затворници, които кѣто бѣсни тичаха отъ вситѣ страни на „Терханата“, за да бранятъ или да нападатъ ако партията, на която принадлежѣха, е била заплетена въ битвата, — и не се чуваше друго, освѣнъ дивитѣ крѣсѣщи на нападачитѣ, дрънкуленето на веригитѣ и отчаяното охкане на раненитѣ.

Нашитѣ българи се прибраха до стѣнната и останаха неутрални, попо-нататѣкъ сѣдѣше на столъ, подпрѣнъ на дѣсницата си и безъ да се мърда, единъ затворникъ, та мѣрѣше съ кървавъ погледъ борбата, що се развиваше предъ очитѣ му. Имаше той снаженъ, високъ ръстъ, лице смѣло и безгрижно, а хубави дебели мустаци му покриваха юнашкиятъ образъ.

Той бѣше Дели-Хюсеинъ, войвода на Кюрдитѣ.

Отъ-веднажъ рипна Дели-Хюсеинъ и скочи на столѣтъ, та като извади отъ поясъ хубавъ ятаганъ, завъртъ го надъ-глава като свѣткавица и завика: „варалю! варалю! варалю!“

И този часъ видѣхъ дивитѣ кюрди да скачатъ кѣто тигри надъ гѣсталацитѣ въ градината, та да се

отъ краката подъ кълкитѣ та чакъ до надъ гърдитѣ, отъ което тѣ ставатъ твърдѣ тънки, а при това много високи. А на главата си носятъ огроменъ фесъ, подобенъ на дервишки каукъ, съ още по-големъ и дебелъ плюскюлъ, който се спуща отъ връхъ каукътъ низъ плещи до близу крѣстѣтъ. Тѣ са трими, но приличатъ на гиганти и се мислятъ за голѣми юнаци, което не може всѣкога да имъ се признае.